

Houdini's

“Verdorie, Hans, doe nou eens een keer dat hekje van de bench achter je dicht, nu lopen die pups hier al weer rond. En ik ben degene die iedere keer hier al die poep en pies op kan ruimen, ik ben er onderhand wel eens een keertje klaar mee...”

Een meer dan lichte irritatie van de ene huwelijkspartner naar de andere. We liepen toch al een beetje op onze tenen, na de zoveelste gebroken nacht (Jane weet ons nog steeds zover te krijgen om met haar midden in de nacht uit te gaan). De stemming wordt er al niet beter op als de ander repliceert: “hou nou toch eens op met zeuren, ik weet zeker dat ik dat hekje heb dichtgedaan, je trekt het zelf niet goed dicht, waarom moet je mij altijd de schuld geven?”

De ergernissen vliegen wat heen en weer, tot we uiteindelijk de strijdbijl begraven, de loslopende pups terug transporteren naar hun gesloten jeugdzorginstelling en we beiden besluiten maar even te genieten van de rust die inmiddels ontstaan is.

Nog geen vijf minuten later plotseling Benneth, die als een raket naar zijn bankje schiet, alsof hij door de duivel achterna gezeten wordt. “Lizzy hou op”, roepen we beiden in koor, wetend dat zij meestal de boosdoener in kwestie is.

Onze prinses tracteert ons echter op een verontwaardigde blik. “It wasn't me” lijkt ze met een onvervalst Iers koninklijk accent te roepen. En inderdaad, daar loopt al weer zo'n kleine turf rond, Paars, zo te zien aan zijn dikke billen, en daar nog een en daar nog een.

We kijken om het hoekje van de kamer heen en zien moeder Jane midden in de bench staan, die we toch – zo wisten we ondertussen beiden heel zeker- stevig in het slotje geduwd hadden. Op onze vragende blik hoe dit nu mogelijk is, lijkt ze te zeggen “Nou ja, heel simpel, ik doe mijn neus zo onder dat lipje, dan beweeg ik naar boven, terwijl ik tegelijkertijd ook een duwende beweging maak, en dan gaat ie open”.

Sinds die tijd is het bal. We hoeven maar even niet op te letten, of er loopt al weer kroost door de keuken. Pogingen het slotje met een stukje ijzer of karton te blokkeren zijn stevast gedoemd om te mislukken. Jane weet er simpelweg raad mee, alsof ze bij Houdini zelf in de leer geweest is.

Meestal is Lichtblauw (onze op de A2 geborene) dan de eerste, eveneens acterend als een echte boeienkoning weet hij zich uit de bench te wurmen, het draadhekje als trap gebruikend. Rood volgt kort daarop, maar hanteert een andere techniek. Zij werpt zich zo ver mogelijk naar voren en gebruikt vervolgens de zwaartekracht, net als Paars en Zwart.

Nieuwsgierig zoeken de kleintjes de groten op. Die zijn daar echter beslist niet allemaal van gediend. Met regelmaat zien we 3 volwassen heren de poten opgetrokken hoog op een bankje, terwijl moeder van een afstandje toekijkt, en grote (half)zus Lizzy, die voorzichtig met ze probeert te spelen.

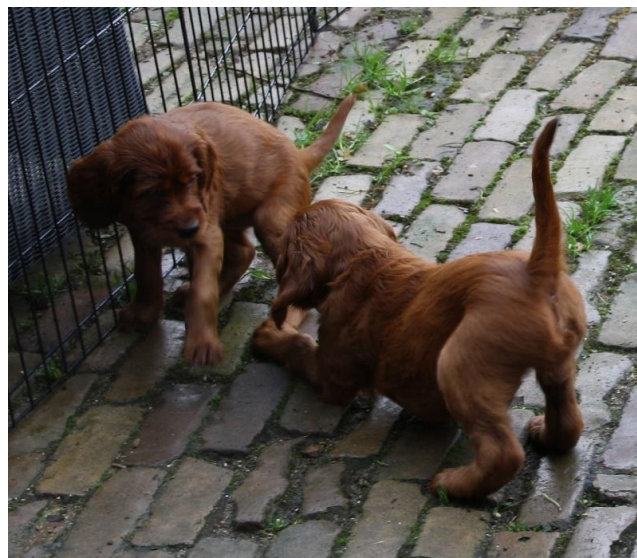
Op zich is dat allemaal niet zo erg. Best leuk eigenlijk, die wereld-ontdekkers die zo door de kamer struinen. Maar tegelijkertijd vinden de pups het allemaal ook nog best wel een beetje spannend, met als resultaat dat wij op allerlei onverwachte plaatsen in de nattigheid stappen, of we -als we niet uitkijken- een plotselinge uitglijder maken. Dat is toch iets minder.....

Om dit te ondervangen zijn ze vandaag voor het eerst naar buiten geweest. Helaas zit het weer niet helemaal mee, maar ze vinden het geweldig! Geen gezeur over wind of kou, maar met volle teugen genieten van de nieuw verworven vrijheid.

Het gaat goed met ze! Inmiddels eten ze al vier maaltijden per dag, steeds meer vlees en minder pap, met daarbij vandaag voor het eerst ook hondenbrokjes. Alweer een nieuwe fase in hun leventje.

Lieve groet
Hans en Susan